

stans har sædvanlige instruktionsbeføjelser, ligesåvel som beslutninger truffet af den myndighed, hvortil delegering har fundet sted, i almindelighed vil kunne indbringes for ministeren.

Herudover sker samordningen af tilsynsmyndighedernes arbejde gennem det i medfør af § 10 nedsatte koordinationsudvalg. Udvalget har bl. a. til opgave at bistå energistyrelsen med at koordinere myndighedsbehandlingen på dette område.

Der angives en særlig organisation i tilfælde af større uheld på havanlæg, idet ministeren i sådanne tilfælde nedsætter en *aktionskomité*. Aktionskomiteen træffer ikke som sådan beslutninger, men det kan forudses, at beslutninger bliver truffet i aktionskomiteens regie af de repræsenterede myndigheder.

Lovens kapitel 4 om *havariopklaring* bygger i vidt omfang på tilsvarende bestemmelser i luftfartslovgivningen. Ved etablering af en havarikommission skal det sikres, at den relevante ekspertise kan sammenkaldes med kort varsel, og at kommissionen i nødvendigt omfang kan foretage undersøgelser på stedet.

I kapitel 5 om *privatretlige regler* for havanlæg fastsættes dels særlige begrænsningsbeløb for rederens ansvar for skader, der indtræffer i forbindelse med anlæggets efterforsknings- eller indvindingsvirksomhed, dels at erstatning for forureningskader som følge af denne virksomhed ikke er sikret ved søpanteret efter sølovens kapitel 11. Disse særlige regler for rederen af et anlæg indskrænker ikke bevillingshaverens forpligtelse i medfør af ansvarsreglerne i undergrundsloven. Det vil således ikke være muligt for en reder, som efter undergrundsloven har bevilling til efterforskning og indvinding af råstoffer i undergrunden, og hvis aktiviteter er omfattet af pågældende bevilling, at begrænse sit ansvar efter søloven, jfr. lovens § 20.

Om baggrunden for lovforslaget oplyste energiministeren bl. a. følgende i den skriftlige fremsættelsestale: